

အခန်း (၁)

"သမီး မချစ်ချင် မကြိုက်ချင်ဘူး ပြောတာဟာ . . . အကြောင်းပြဦးမှ ပေါ့ သမီးရဲ့ "

"မချစ်ချင် မကြိုက်ချင်တာဟာ မချစ်၊ မကြိုက်သေးလို့ ပေါ့ . . မေမေ"

ဖြူဖြူတုတ်တုတ် ငယ်ငယ်က အတော်ချောခဲ့ပုံပေါက်သော မျက်လုံး မျက်ခုံး ကောင်းကောင်း အသက် ၄၅ နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းမကြီးသည် နှုတ်ခမ်း ဆိုးဆေး မတင်ဘဲ ပကတိ နီထွေးသောနှုတ်ခမ်း၊ မိခင်၏ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးတွင် နုပျိုခြင်း၊ ကြည်လင်၍ ရီနေခြင်းက သာလွန်ပြီးလျှင် ဖြူဖွေးညီညာသော သွားကလေးများ ပေါ်အောင် ခပ်ပြုံးပြုံးကလေးပြောလိုက်သော အသက် ၁၈ နှစ်ခန့်ရှိ သမီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရှုနေလေသည် ။ သားအမိ မဟုတ်က ရယ်စရာ ပြောင်ချော်ချော် ပြန်လှန်ပြောသည် ဟု ထင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း မိန်းမပျိုမှာ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခပ်တည်တည်ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်၏။

"မောင်ထွေးမိဘမျိုးရိုးနဲ့ ပစ္စည်းအခြေအနေကို သမီးအသိပဲမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"ပညာအရည်အချင်းလည်း ပြောစရာမရှိဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ရုပ်ရည်ဆိုတာလည်း လူချောမဟုတ်ပေမဲ့ ယောက်ျားပီသသားပဲ"

"မိန်းမရဲ့ ဥစ္စာအဆင်း၊ ယောက်ျားရဲ့ ဥစ္စာယာဟာ အချင်း၊ ပညာလို့ ဆိုထားသားပဲ မေမေ"

"ပြီးတော့ . . . အသောက်အစား၊ အကစား၊ အပျော်အပါးလည်း ကင်းတယ်။ ခုခေတ်ထဲမှာ တော့ ယောက်ျားပျိုထဲမှာ ခြောက်ပြစ်ကင်း ရှာမှ ရှားပါပဲ မေမေ"

"အဲ . . . တစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိရဲ့၊ သမီးက အသက် ၁၈ နှစ်၊ သူက ၂၈ နှစ်ဆိုတော့ အသက် ၁၀ နှစ်တောင် ကွာနေတာတစ်ခုပါပဲ"

"အို . . . ဒါမှ လည်း မေမေရယ်၊ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ တချို့ ၁၅ နှစ်၊ အနှစ် ၂၀ ကွာတွေတောင် လက်ထပ်ကြသေးတာပဲ။ အနောက်နိုင်ငံမှာ လူကြီးလူကောင်း၊ အထက်တန်းစားတွေဆိုရင် အသက် ၁၅ နှစ်၊ အနှစ် ၂၀ ကွာကြတာပဲ"

"အနို့ . . . သူ့ကို ငြင်းဆန်ဖို့ ရာ အကြောင်းတစ်ချက်မှ မရှိဘူးပေါ့ သမီး"

"ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ ဒီလိုလူ ရတဲ့ မိန်းမများ အလွန်ကံကောင်းတာပါ"

"အနို့ . . . သမီး ကံကောင်းလိုက်ပါလားကွယ်"

"ဟင့်အင်း"

"အို . . . ဒီလိုတော့ ခက်သားပဲ သမီးရဲ့၊ မေမေတို့ ဆိုတာတော့ သမီး အကြောင်း ဘာမှ မရိပ်မိတာ အမှန်ပါပဲ။ သမီးက ဖွင့်ပြောမှ သိရမှာ"

ပဲ။ သမီးမှာ တခြားချစ်တဲ့ လူများ ရှိနေရောသလား။"

"မရှိပါဘူး မေမေ၊ ရှိရင်လည်း မေမေတို့ ကို ဖွင့်ပြောမှာ ပေါ့။"

"သမီးရဲ့ ဖေဖေရော၊ မေမေရောဟာ ဒီပြင်မိဘတွေနဲ့ မတူဘူးဆိုတာ သိပါတယ်မဟုတ်လား။ သမီး မေတ္တာရှိလာတယ်ဆိုရင် မျိုးရိုးသာ သန့်ပေစေ၊ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ သဘောတူမှာ ပဲ။ သမီးရဲ့ ရုပ်၊ မေမေတို့ စည်းစိမ်နဲ့ ဘီစီအက်စ်၊ အိုင်စီအက်စ်တို့ ကို ရာထူးဝန်ရုံးက ရွေးချယ်သလို ရွေးချယ်ယူနိုင်ပေမဲ့ မေမေတို့ ဟာ သမီးသဘောနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖွင့်သာပြောပါ။"

"မေမေတို့ သဘောကို သမီး ယုံပြီးပါ။ သမီးမှာ ဒီလို မေတ္တာမျှထားတာလည်း မရှိပါဘူး၊ ပိုးပန်းတဲ့ လူတွေတော့ မေမေ့ တိုင်ဖူးသား . . ."

"အဲသလို မေတ္တာထားတဲ့ လူလည်း မရှိဘူးဆိုရင် မောင်ထွေးနဲ့ နေရာ ကျစေချင်တယ်ပဲ။ မေမေတို့ မှာ ကုမ္ပဏီသာ အမည်ခံထားတာ မေမေတို့ နဲ့ သူ့မိဘနှစ်ဦးတည်း ဒီအလုပ်ကြီးတွေ ဖွင့်ထားတာ။ ဒီတော့ မေမေတို့ မျက်စိမှိုတ်သွားတယ်ဆိုရင် ဥမကွဲ သိုက်မပျက် ကုမ္ပဏီကြီးလည်း တာရှည် တည်တံ့သွားအောင် ဒီနည်းပဲရှိတယ်။ သူ့ညီ ကျော်အေးအသက် ၂၃ နှစ်သာရှိသေး၊ ရုပ်ကလေးလည်း ချောပေမဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ ကျတော့ သမီး အသိပဲ။"

"အို . . . ဒီလို ပျက်ချင်တိုင်း ပျက်နေတဲ့ လူမျိုးနဲ့ တော့ ဝေးပါသေးရဲ့ ။ ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကြပါစို့ မေမေ၊ သမီးအသက် ၂၀ ထိအောင် ၂ နှစ် စဉ်းစားခွင့်ပေးပါ။ မေမေတို့ မှာ လည်း နုပျိုကြပါသေးတယ်၊ ဒီအတွင်း သမီးဆုံး ဖြတ်ပါ့မယ်။"

"အေး . . . အေး . . . သမီး သဘောအတိုင်းပေါ့။" ဟု မိခင်ကြီးသည် နေရာမှ ထသွားလေရာ သမီးပျိုသည် နေရာတွင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှူ

ရင်း ကျန်ရစ်လေ၏။

* * *

"ကြည့်စမ်း မေမေ၊ မဂ္ဂဇင်းအဖုံး စုတ် လာပြီ ဘာမှ စည်းကမ်းရှိတဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်ဘူး "

"ဟဲ့ သားရဲ့ တိုးတိုးပြောပါ၊ မဂ္ဂဇင်း အဖုံးမတန်ပါဘူး"

"အို . . ကျွန်တော့်ပစ္စည်း ဒီလိုကိုင်တာ မကြိုက်ဘူး။ ဟော . . ဟော တံခါး ခါးပန်းတစ်ခုလုံး မမြင်ဘူး၊ ခလုတ်တိုက်လဲပြန်ပြီ။ ပျံလွှားမလေး၊ ကျွန်တော့်နှမသာဖြင့် ဖနောင့်နဲ့ ထပေါက်တယ်"

* * *

မိန်းမပျိုကလေးကား လွန်ခဲ့သော အသက် ၁၅ နှစ်၊ ၁၆ နှစ်ခန့်က မိမိအပြုအမူနှင့် ကျော်ထွေး အပေါက်ဆိုးမှုတ်သော စကားများကို ကြားယောင်၍ နေ၏။ မိန်းမပျိုတို့ သဘောကား ငယ်နုစဉ်သာမဟုတ် ကြီးပြင်းသည် အထိ လူအားလုံး၏ ချို့သာ ချောမြှောက်ပင့် ပြောဆိုခြင်းကို နှစ်သက်တတ်၏။ ကျော်ထွေးကား . . . မိန်းမပျိုတွေ့ရသော လူအပေါင်းတွင် မျက်နှာထား အဆိုးဆုံး၊ အပေါက်ဆိုး၊ အပြောဆိုး ဖြစ်သဖြင့် ငယ်ရွယ်စဉ်က စိတ်ဓာတ်ပါလာကာ မိခင်ကြီး ဖျောင်းဖျာစဉ်၌ ငြင်းဆန်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ပဲခူးဒီစတြိတ် မြို့တစ်မြို့မှ မြေပိုင်ရှင် စက်သူဌေး ဦးဘသွယ်၊ ဒေါ်တင်မြိုင်ကား သားသမီးငါးယောက် မွေးသည့်အနက် သမီးတစ်ယောက်သာ အဖတ်တင်၏။ ယခုအခါ၌ ထိုသမီးကလေး ခင်မေမြသည် အင်္ဂလိပ်အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်သီလရင်ကျောင်းတွင် ဂါဝန် ဝတ်လျက် ၁၆ နှစ်အရွယ် ၁၀ တန်းအထိ သင်ကြားစေခဲ့၍ ယခု ကျောင်းနုတ်ထား၏။

ရန်ကုန်မြို့၊ လတ္တလမ်း၌ ဒေါက်တာဦးကန်ချွန်နှင့် ဒေါ်ဇေသွယ်တို့မှ ၂၁ ရန်ကုန်တွင် ဆေးဆိုင်နှင့် မျက်မှန်ဆိုင်ဖွင့်ခြင်းဖြင့် ကြီးပွားနေသူများ ဖြစ်၏။ ဒေါ်ဇေသွယ်၏ မိဘဘက်မှ ပစ္စည်းပိုမိုချမ်းသာကြရာ သားနှစ်ယောက်အား အစွမ်းကုန် ပညာသင်ကြားပေးရန် ကြိုးစားကြ၏။ သားအကြီး ကျော်ထွေးမှာ လိမ္မာသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘီအက်စ်စီ၊ အင် ဘီ ဘီ အက်စ်၊ မိဘရိုးရာအလိုက် ဆေးဘက်က အောင်ခဲ့၏။ ။ တစ်ဖန် ဘီလပ်ဆေးဒီဂရီကို လိုချင်သည် ဟု သွားရောက်သင်ကြားရာမှ တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် စိတ်ပျက်၍ ပြန်ခဲ့၏။ နောက် ဒါလဟိုဇီလမ်းရှိ သခင်၏ ဆေးတိုက်အလုပ်ကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေ၏။ သားအငယ် ကျော်အေးကား အိုင်အက်စ်စီ အထက် တန်းတွင် ၄ နှစ်တိုင်တိုင် ကျော်တက်နိုင်ခြင်းမရှိ၊ သုံးဖြုန်းပျက်စီး နေသောကြောင့် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မခိုင်းဝံ့၊ အိမ်တွင် ထမင်းကျွေးရုံတစ်မယ် ထားရ၏။

ဦးဘသွယ်နှင့် ဦးကန်ချွန်မှာ ရှေး အင်ထရင့်အတန်းအထိ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်၍ ဦးကန်ချွန် ကာလကတ္တားသို့ ဆေးပညာသွားရောက်သင်ကြားမှ ကွဲကွာခဲ့၏။ နောက် ပြန်လာသောအခါ အစီအစဉ် မပြတ် တွေ့ကြ၏။ ဦးဘသွယ်သည် နယ်ရှိ လယ်မြေအချို့နှင့် ပြုတ်ဆန်၊ ဆန်စက်၊ ဂိုဒေါင်အဟောင်း စသည် တို့ကို ရောင်းချပြီး နှစ်ဦးတိုင် ပင်ကာ တစ်ဦးလျှင် ငွေရင်း ၁၀ သိန်းစီနှင့် မတည်လျက် မျိုးမြန်မာကုမ္ပဏီ

ဏီ ဟူသော အမည်ဖြင့် အလုပ်တိုက်ကြီးတစ်ခု ကမ်းနားလမ်းတွင် ဖွင့်
၍ ထားကြ၏။

၎င်းတို့ အလုပ်မှာ ဆန်စပါး၊ ပဲပြောင်း၊ ဝါဂွမ်း စသည် တို့ ကို မြန်မာ
ပြည် အရပ်ရပ်မှ ဝယ်ယူပြီးနောက် နိုင်ငံခြားသို့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်
တင်ပို့သော အလုပ် ဖြစ်၏။ ခနောင်တိုဘက်၌ လည်း ဆန်စက်ကြီးနှစ်
လုံး တည်ဆောက်လုပ်ကိုင်ကြ၏။ ပထမနှစ်အစ၌ ပါးရေနပ်ရေရှိသော
နိုင်ငံခြားသားတို့ ၏ ဖိနှိပ်မှုကြောင့် ငွေ ၅ သိန်းကျော်မျှ ဆုံးရှုံးခဲ့သော်လ
ည်း လုံ့လဝီရိယ အကြံဉာဏ် အားမလျော့ဘဲ လုပ်ကိုင်လာကြရာ ၃ နှစ်
အကြာတွင် ရင်းစား ပြန်ပြည့်၍ ယခုအခါ၌ ရှေ့သို့တစ်ဆင့်တက်ရန်
ခြေလှမ်းပြင်နေသောအချိန်သို့ ရောက်ရှိနေ၏။

ယခုအခါ၌ ထိုကုမ္ပဏီကြီးကို ဦးစီးနေကြသူများမှာ ဦးဘသွယ်နှင့်
ဦးကန်ချွန်ပင် ဖြစ်၏။ နှစ်ဦးစလုံး အသက် ၅၀ ကျော်များ ဖြစ်ရာ ၎င်း
တို့ မျက်စိမှိတ်လျှင် ထိုကုမ္ပဏီကြီး အခြေမပျက် အလုပ်လုပ်နိုင်ရန် အ
ရေးကြီး၏။ နှစ်ဦး ငွေကြေးခွဲလိုက်လျှင်လည်း ထိုအလုပ်ကြီးကို လုပ်က
ိုင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်။ ထိုအလုပ်ကို ဆက်ခံဦးစီးနိုင်မည့်သူမှာ ကျော်
ထွေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်ထွေးနှင့် ခင်မေမြ
သင့်မြတ်သွားကြက ၎င်းတို့ မျက်နှာလွှဲသော်လည်း ဘာမျှပူပင်စရာ ရှိမ
ည် မဟုတ်ချေ။ ယခုမူကား တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်၍ အလိုလိုက်ခဲ့
သော ခင်မေမြကလည်း ခေါင်းမာနေ၏။ တစ်ဇွတ်ထိုး လူပျိုကြီး ကျော်
ထွေးကလည်း အိမ်ထောင်ရေးကို နားချမရသေးနှင့် အကျပ်တွေ့၍
နေကြ၏။ ဦးဘသွယ်ဘက်မှ သာ လွန်၍ စိုးရိမ်နေ၏။ ခင်မေမြမှာ အ
သက် ၁၈ နှစ်ရှိ လာပြီဖြစ်ရာ အခြား သူတစ်ဦးနှင့် ချစ်ခင်သွားက မိမိ
တို့ လုပ်ငန်းကြီး မုချပျက်စီးသွားမည် ဖြစ်သောကြောင့် သမီးအား အလို
လိုက်သော်လည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဖြစ်နေ၏။ ဦးဘသွယ်မှာ ကု

မွဏီစကတည်းက ဦးကန်ချွန်၏ တိုက်နှင့် ၃ တိုက်ခြားနေရာတွင် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံး ဝယ်ယူလျက် ခြွေရံသင်းပင်းနှင့်တကွ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ဒေါ်တင်မြိုင်သည် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သမီး ခင်မေမြအား တတိယ အကြိမ်မြောက် ကျော်ထွေးအကြောင်း မေးမြန်း ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်၏။ အချိန်ကား နေ့ခင်း ၁ နာရီခန့်က ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ဒါလဟိုဇီလမ်း၌ ကားအလတ်စား တစ်စီးသည် အနောက်မှ အရှေ့သို့ လက်ဝဲဘက်က ကပ်ကာ ပြေး၍ နေ၏။ ကားထဲ၌ အသက် ၃၀ နီးပါး ဘန်ကောက်လုံချည်ကွင်း တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက် ပါလာ၏။ ကားသည် ဒေါက်တာကန်ချွန် ဆေးတိုက်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကပ်ထားသည့် တိုက်ခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ ထိုး၍ ရပ်လိုက်၏။ ထိုလူသည် ကားပေါ်တုန်းကမူ မော်တော်ကား၊ ဓာတ်ရထားသံများကြောင့် အခြားအသံများ မကြားရချေ။ ဒေါက်တာကန်ချွန်၏ တိုက်ပေါက်ဝင်မိမှ ...

ဝယဓမ္မာနုပဿီဝါ၊ အဝိဇ္ဇာတဏှာ ကံအာဟာရ ချုပ်သောကြောင့် သွေး၊ ပြည်၊ စို့၊ ရွှဲ၊ ညိုမည်းဖူးရောင်၊ အကောင်ပုပ် ရုပ်အပေါင်း ချုပ်သည် ဟု ထိုအကောင်ပုပ် ရုပ်အပေါင်း၏ ပျက်ကြောင်းသဘောကို သတိဖြင့် ထင်အောင် အဖန်တလဲလဲ မှတ်ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍ လည်း ဝိဟရတိ။ နေရ၏။ ကာယသို့သွေး ပြည် စို့ရွှဲ ...

ဝင်လာသူမှာ ခဏမျှရပ်နေပြီးမှ ဆက်လက် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ကိုကျော်ထွေးဟု ခေါ်လိုက်ရာ ဘိလပ်သားအဝတ်အစား ဝတ်ထားလျက် အပေါ်အင်္ကျီချွတ်ကာ ကမ္မဋ္ဌာန်း စာဖတ်နေသော အရပ်မြင့်မြင့် ဒေါက်တာ ကျော်ထွေးသည် စာအုပ်ကိုပိတ်ကာ ကပ္ပာကယာ လှမ်းကြည့်ပြီး ..

"ဟယ်လို . . . ကိုလှဝင်းပါလား၊ လာဗျာ လာပါ ထိုင်ပါဦး" ဟု ပျာပျာသလဲ ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ခေါင်းလောင်းကလေး တီးလိုက်ပြီး ကုလား တစ်ယောက် ထွက်လာသောအခါ ဧည့်သည် အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ အသင့်ရှိရန် အမိန့်ပေး လိုက်လေ၏။ ကိုလှဝင်းကား နက်တိုင်းနှင့်တကွ ဘိလပ်သားအဝတ်ဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းရွတ်နေသော ဒေါက်တာ ကျော်ထွေးကို ကြည့်ကာ ပြုံးလေ၏။ ကျော်ထွေးက ထိုသို့ပြုံးနေခြင်းကို ဂရုမစိုက်။

"အိုင်ဆေး . . . ကိုလှဝင်း၊ ခင်ဗျား ဘယ်တော့က ရန်ကုန်ရောက်သလဲ"

"မနေ့ညကပဲဗျာ၊ မနက် ၁၀ နာရီက ခင်ဗျားတို့ တိုက်ကိုရောက်တယ်။ ခင်ဗျားဖားသားကြီးနဲ့ တွေ့နေလို့ စကားပြောနေကြလိုက်တာ တစ်နာရီကျော် ကြာတာပဲ။ ဒါနဲ့ အိမ်ပြန်ထမင်းစားပြီးမှ ခင်ဗျားဆီ ထွက်လာတာပဲ"

"ဒါထက် နေပါဦးဗျာ . . . ခင်ဗျား ရန်ကုန် အမှုလိုက်ရင် ဟန်မကျဘူးလား၊ ဘာလို့ အစိုးရအမှုလိုက်ရှေ့နေ လုပ်ရတာလဲဗျာ"

"ကျွန်တော်တို့လို ဝတ်လုံပေါက်စ မဆိုနဲ့ ဆရာ၊ ဝါရင့်တဲ့ ဝတ်လုံတွေတောင် ကပ္ပလာနိမ်း၊ ခါနာနိမ်းတဲ့ ခေတ်ကြီးမို့ ရရာလုပ်ရတာပဲ"

"ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ကွဲနေလိုက်ကြတာ အတော်ကြာပြီနော်"

"ကြာဆို ၅ နှစ်တောင် ကျော်သွားပြီဗျာ၊ ဒါကြောင့် သိပ်တွေ့ချင်တာပေါ့"

ဝတ်လုံ ကိုလှဝင်းကား ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်လျက် မျက်နှာချိုမြစကားပြော ရေလည်၏။ အပြုအမူနဲ့နဲ့ ပျောင်းပျောင်း ဖြစ်၏။ ကိုကျော်

ထွေးကား အသားမဖြစ်စလောက် ညို၍ အရပ် ၅ ပေ၊ ၁၀ လက်မခန့်ရှိ
၏။ နားထင် အနည်းငယ်ခွက်၍ နဖူးကျယ်၏။ နားရွက်ကား၏။ မျက်ခုံး
မွေး မထူမပါး ရှိ၍ မျက်လုံးမှာ စူးရှကြည်လင်၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို
လေးလေးနက်နက် တွေးတောပြုလုပ်တတ်သော အသွင်ကိုဆောင်၏။
အရှက်အကြောက်အား ကြီး၍ စကားပြောလျှင် လိုရင်းကို တိခန့်နေ
အောင် ပြောတတ်၏။ ကျော်ထွေးက လှဝင်း၏ မျက်နှာကို
လှမ်းကြည့်ပြီး ...

"အိုင်ဆေး . . . ဖားသားကြီးက ခင်ဗျားကို ဘာတွေ ပြောလိုက်သေး
သလဲ"

"ပြောတာတွေတော့ စုံလို့ ပါပဲဗျာ၊ အဲသည် အထဲက ခင်ဗျား မိန်းမ
မလိုချင်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်နေတာဟာ သူတို့ စိတ်အပျက်ဆုံးပါပဲ။ ခင်ဗျား
ကို ဦးဘသွယ်ရဲ့ သမီးနဲ့ မိဘနှစ်ဦးစလုံးက သဘောတူနေကြတယ်ဆို"

"အစစ်ပေါ့ဗျာ ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မှ မလိုချင်ဘဲ။ ခက်တာပေါ့"

"ခင်မေမြကိုလည်း အသက်ကြီးမှ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ပါပြီ၊ ရုပ်ရည်ဆို
ရင် အတော်ရှားတာပဲ။ မိဘမျိုးရိုးလည်း ပြောစရာမရှိ၊ ပစ္စည်းဆိုတာလ
ည်း ခုခေတ် သူဌေးအခေါ်ခံနေတဲ့ ဗမာတွေထက် ပိုပြီးချမ်းသာတဲ့
လူကြီးတွေပဲ။ ဘယ်ဘက်က ကြည့်ကြည့် ပြည့်စုံတဲ့ ဟာကလေးပါပဲဗျာ
။ အကျင့်စာရိတ္တ စိတ်နေစိတ်ထားလည်း တော်တော် ဖြောင့်သားဗျာ။
အနို့ . . . ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းရတာလဲ အသက်ငယ်နေလို့ လား"

"အို . . . ဒါကတော့ ယောက်ျားကလေးပွင်း၊ မိန်းမ ပုခက်တွင်းလို့
ဆိုထားတာပဲ၊ မငယ်လှဘူး။ သူ့အသက်လည်း ၁၆ နှစ်ရှိနေမင့်ဟာ"

"ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား ငြင်းဆန်တာများ အံ့ပါရဲ့
ဗျာ"

"အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ သူလိုဟာကလေးရတဲ့ ယောက်ျားဟာ အလွန်ကံ
ကောင်းတာပဲ"

"အနို့ . . . ခင်ဗျား သဘောတူလိုက် ပါတော့လားဗျာ ကိုကျော်ထွေးရဲ့
"

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့်စိတ် ဘယ်လို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘဲကိုး
ကိုလှဝင်းရဲ့ ။ အဲလေ . . . ဘယ်သိမလဲ . . . ဘွဲ့နှင်းသဘင်တက်ပြီး က
တည်းက ကွဲကွာခဲ့ကြတာကိုး"

"ခင်ဗျားစိတ် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ . . . ရည်းစားဦးရှိနေလို့ လား"

"မရှိပါဘူးဗျာ . . . ဝေးပါသေးတယ်၊ ဒီလိုဗျ . . . အိမ်ကလူကြီးတွေ
တော့ ပြောမကောင်းလို့ အကျယ်မပြောသာဘူး ခင်ဗျားတော့ ပြောရဦး
မှာ ပေါ့။ ကျွန်တော် မိန်းမ မလိုချင်တာက မိန်းမတွေကို ရွံလို့ ပဲဗျာ"

"ခင်ဗျား မဃဒေဝလင်္ကာတွေ ဖတ်ထားပြီထင်တယ်။ အနုနဲ့ မိဖုရား
ညား၊ ပေါင်တိုနဲ့ ကြိုက်၊ ဖိနဲ့ မျောက်မွေးပြန်တယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဆရာဝန်အတတ်သင် ကတည်းက ရွံလာ
တာပါ။ ဇွဲရုံ တင် မဟုတ်ဘူး တရားလည်း တကယ်ကျလာတယ်ဗျ"

"ခင်ဗျားပြောသလိုဖြင့် ဆရာဝန်အတတ်သင်တဲ့ လူတွေဟာ လူပျို
ကြီးလုပ်ရင်လည်း လုပ်၊ သင်္ကန်းဝတ်ရင်လည်း ဝတ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဒီပြင် လူများ အတွက်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီ
အတိုင်းပါပဲဗျာ။ မိန်းကလေးများ ရဲ့ ရင်သားအစုံဆိုတာလည်း အသက်
၁၂ နှစ်၊ ၁၃ နှစ်၊ ၁၄ - ၁၅ - ၁၆ နှစ်ကစပြီး အရွယ်အိုကြီးတွေအထိ မ
ရေ မတွက်နိုင် မြင်ရပြီ။ ပြီးတော့ သူတို့ ရဲ့ အို . . . ပဉ္စငါးပါးမကျန်
ဆိုပါတော့ဗျာ။ အကုန်မြင်တွေ့ရုံမကဘူး လက်နဲ့ ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ပြီး

တောင် ကုသရသေးတယ်။ ရွံ့စရာမှ သိပ်ရွံ့စရာ ကောင်းတာပါ။ သိပ်တရားကျစရာ ကောင်းတာပဲ"

ဒေါက်တာကျော်ထွေးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း တံတွေးပျို့တက်လာရာ အနီးရှိ ထွေးခံထဲသို့ ကျစ်ခနဲနေအောင် ပစ်ထွေး လိုက်လေ၏။ ကိုလှဝင်းကား ကျော်ထွေး၏ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေရာက . . .

"ခင်ဗျားတွေ့လာတာက ဂေါ်ရင်ဂျီမတွေ့၊ အောက်တန်းစားတွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီဆရာတွေရဲ့ ရုပ်လုံးပုံကလေးများ ကြည့်လိုက်ရရင် မရွံ့တဲ့ အပြင် စိတ်တစ်မျိုးတောင် ဖြစ်သွားမိသေးတယ်"

"ဒါက အလှဆွဲထားတာကိုးဗျာ၊ ဘယ်လိုဆွဲဆွဲ ရွံ့စရာကောင်းတာပါပဲ"

"နေပါဦး၊ ရွံ့စရာဆိုတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ ကောင်းတာပါပဲဆိုတာက ဘာလဲဗျာ"

"တယ် ... ခင်ဗျားက အထအနကောက်တာကိုး၊ ဂေါ်ရင်ဂျီမတွေ့သာ မဟုတ်ဘူး အထက်တန်းစားတွေလည်း စစ်ဆေးကြည့်ဖူးပါတယ်။ မိန်းမဆိုရင် အဝတ်အစား သန့်တာနဲ့ ညစ်ပတ်တာသာ ခြားနားတယ်။ အတွင်းကိုယ်ကတော့ အတူတူချည့်ပါပဲ။ စပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း နောက်ဆုံးနှစ် အထက်တန်းစား အပျိုတစ်ယောက် ဆေးရုံသီး သန့်ခန်းမှာ တက်လာပါရော။ ရုပ်နဲ့ အဝတ်ကိုကြည့်လျှင် သိပ်ကြိုက်ချင်စရာ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်မှန်နဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ် ပေါက်လာတာပဲ။ နောက် ရောဂါအရေးကြီးလို့ ဆရာဝန်ကြီးအနားက ကျွန်တော်တို့ ကပ်ကြည့်ရတာကိုးဗျာ။ ဟာ . . . မြင်မကောင်းပါဘူး၊ သိပ်တရားကျ စရာကောင်းတာပါပဲ"

ဒါတွေ မြင်မကောင်း၍ ဘယ်လိုဖြစ်နေသည် ဟု အတိအလင်းပြောမှ နားလည်မည်ဖြစ်သော ကိုလှဝင်းမှာ ကျော်ထွေး နှာခေါင်းရှုံ့၍ သာရောယောင်ရှုံ့ရသော်လည်း နားမလည်လိုက်ချေ။ ကိုကျော်ထွေးက ...

"ဒါကြောင့် မိန်းမလှလှပပမြင်လည်း ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ နံရိုးကျဲကျဲ၊ သားမြတ်တွဲတွဲ၊ စက်ဆုပ်ဖွယ် ချေးခဲတွေ မြင်နေတော့တာပါပဲ။ ဒီအထဲ ရုပ်အလောင်း အမျိုးမျိုး မြင်ရတော့ ငါလည်း တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်ရမှာ ပဲဆိုတဲ့ စိတ်တွေက အမြဲပေါ်နေတာကလား"

"အနို့ ... တရားကျပြီး သင်္ကန်းများ ဝတ်မသွားပါနဲ့ ဦးဗျာ"

"ဒီလိုလည်း မဝတ်နိုင်ဘူးဗျ၊ လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်ရမှာ ပဲ"

"အဲ ... ဒါတစ်ခုဖြင့် တော်သေးတာပေါ့ဗျာ"

ဒေါက်တာကျော်ထွေးသည် စကားဆက်လက် မပြောသေးဘဲ သူ၏ လက်တံရှည်ကြီးဖြင့် စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ပြာခံခွက်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို ဆွဲယူပြီးလျှင် မီးညှိသောက်ရှူနေ၏။ ရှူးဖိနပ်အညိုရောင်၊ ဘောင်းဘီအညို၊ မီးခိုးရောင် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘိလပ်သားစတိုင် ဖမ်းထားသူက ဆေးပေါ့လိပ် ရှူနေသည် ကို ကိုလှဝင်းသည် ပြုံးကြည့်နေလေ၏။ ကြည့်ရာမှ ငွေစီးကရက်ဘူးထဲက ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးညှိဖွာရင်း ...

"မျိုးမြန်မာ ကုမ္ပဏီကြီးဟာလည်း ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပေါ်မှာ အခြေတည်နေတော့ အခက်သားပဲဗျာ"

"ဘာခက်လဲဗျ။ သူတို့ အလုပ်ကို နားလည်အောင် ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ့တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီသွားပြီး လုပ်ပေးနေတာပဲ။ ရှေ့နှစ်မှာ စီးပေးမယ်လို့ ပြောထားသားပဲ"

"ဒီလိုနဲ့ မဖြစ်သေးဘူးဗျာ၊ ပါတနာမကွဲအောင် ခင်မေမြ ယူမှ ဖြစ်မယ်"

"ဘာလဲ . . . ဘာ ခဲယဉ်းသလဲ၊ ကျော်အေးနဲ့ ပေးစားလိုက်ရုံပေါ့"

"ခင်ဗျား ညီတော်မောင်လား၊ ခင်မေမြကလည်း ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခင်မြမိဘကလည်း သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီလောက် တေတဲ့ အကောင်ဆို"

"တေတာ၊ ကြမ်းပိုးကျတာ၊ ကလိမ်ကျတာတွေတော့ မပြောနဲ့ တော့ ။ ကောလိပ်မှာ စသင်တုန်းကလည်း နေ့ကျောင်းသားဖြစ်ရက်နဲ့ ညည ကျရင် ဟောမှာ ဖဲသွားတယ်။ မြင်းလောင်းသွားတယ်၊ ဟိုတယ်တက်တယ်၊ ၇ မိုင်သွား"

"အဲဗျာ၊ တချို့ကောလိပ် ကျောင်းသားတွေလည်း အတော် ပျက်စီးနေပြီလို့ ကြားတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ မိဘတွေ ဘယ်လောက် ရင်ကျိုးမလဲလို့ "

"ဒီအကောင်ဆိုးတာက အိမ်ကရသမျှခိုး၊ မိဘနာမည်နဲ့ ဆိုင်တွေ အကြွေးယူ။ အဲဒါတွေမလုပ်နိုင်အောင် စီမံထားတော့ သူ ငွေလိုတဲ့ အခါ အိမ်ကကားကို သူကိုယ်တိုင် မောင်းသွားတယ်။ ပြန်လာတော့ ဘီးအပိုပါမလာဘူး။ သူမေးတဲ့ အခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်တုန်း လူခိုးသွားသတဲ့ ။ ပုလိပ်တိုင်မယ်လုပ်မှ သူ့ဘာသာသူ ရောင်းစားလာတာ ပေါ်တယ်။ အဝတ် ဆိုလည်း အသစ်ဆင်ပေးရင် အပေါင်ဆိုင်ရောက်တာပဲ။ ဒါနဲ့ သူဝတ်ဖို့ အဝတ်ဆိုရင် အသစ်စက်စက် လက်လေးလုံး လောက် ကတ်ကြေးနဲ့ ဖြပြီး ပြန်ချုပ်ပေးထားရတယ်။ ဒါတောင် ချုပ်တဲ့ နေရာက လက်တစ်ဝါးလောက် ဆုတ်ပစ်၊ အထက်ဆင် ၁၀ ပြားဖိုး ဝယ်တယ်။ မိန်းမကောင်းလုပ်ပြီး ပေါင်သုံး တဲ့ ကောင်ဗျ"

"တကယ်လည်း တေတဲ့ ကောင်ကိုးဗျာ၊ အံ့ပါရဲ့ ဗျာ"

"တစ်အိမ်လုံးလည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက် ကြောက်တာ၊ ဧည့်ခံခန်းမှာ ရှိတဲ့ ငွေစီးကရက်ဘူး၊ ငွေပြာခံခွက် စတဲ့ အသုံးအဆောင်တွေလည်း ဒီကောင်ကို အလစ်မပေးဝံ့ဘူး။ စွန့်ပစ်လိုက်ရင်လည်း သာပြီးဆိုး၊ သူခိုး၊ ဓားပြဖြစ်မှာ ကြောင့် ချောတစ်လှည့် ခြောက်တစ်လှည့်နဲ့ သိမ်းထားရတာပဲ"

"ဒါဖြင့် ခင်မေမြ မကြိုက်တာဟာ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိဘူးပေါ့"

"ဘယ်မှာ တစ်သက်လုံး ဒီလိုမိုက်မလဲဗျာ၊ ခင်မေမြလို မိန်းကလေးနဲ့ တွေ့ရင် လိမ္မာချင် လိမ္မာနိုင်တာပဲ"

"ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်ကိုကတော့ တစ်မျိုးစီ ထူးကြတာပါပဲဗျာ။ အနို့ ခင်ဗျား ဘိလပ်ဆေးပညာ သွားယူမယ်ဆိုပြီး ဘာလို့ တစ်နှစ်နဲ့ ပြန်လာတာလဲ"

"စိတ်ပျက်လို့ ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း ဘိလပ်နေလာတဲ့ လူပဲ သိမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ သူ့ကျွန်ဖြစ်နေတော့ ဗမာလို့ ပြောရမှာ ရှက်၊ ယိုးဒယားလိုလို၊ ဂျပန်လိုလို ပြောကြတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီထက်ဆိုးတာက ဗမာပြည် တောင်သူလယ်သမား ဆင်းရဲတာတွေမြင်၊ ကြွေးကုဋေ ၅၀ တင်နဲ့ ဟိုမှာ တော့ ကြီးကျယ် ခမ်းနားလိုက်ကြတာ ဗမာပြည်က ရေနံတွင်း၊ သတ္တုတွင်း၊ သစ်တောကြီးတွေ မျက်စိထဲမြင်လာတာပါပဲ"

"လက်စသတ်တော့ ကိုယ့်ဆရာက ဝံသာနုကြီးပါလား"

"ဝံသာနုရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူပဲဗျာ တို့ တိုင်းပြည်တို့ သာ ဆက်လက် အုပ်ချုပ်ရရင် ဒီအနေမရောက်ဘူး ဆိုတာတော့

တွေးမိတာပေါ့ဗျာ။ ဒါထက် တစ်နေ့တော့ ဝိတိုရိယ ဘူတာရုံကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကြိုမယ်သွားတော့ မျက်နှာဖြူကောင်ကလေး ၃ - ၄ ကောင်က ကျွန်တော့်ကို 'ယူဟက်နီးဆပ်' (ဆပ်ပြာခဲမရှိဘူးလား)နဲ့ အသားမည်းတာ လှောင်ကြတော့ ခြေနဲ့ ကန်မယ် လုပ်သေးတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကလေးကို နိုင်ချင်တာ၊ အားနည်းတဲ့ လူ နိုင်ချင်တာတွေဟာ ယောက်ျား မပီသဘူးဆိုပြီး အသာနေခဲ့ရတယ်။ ဟိုမှာ အရာရောက်တဲ့ လူတွေရဲ့ နှုတ်ဖျားမှာ ဗမာပြည်ကို မသိကြဘူး။ ကဲဗျာ ဒါတွေကို ခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက် ပြောနေလို့ အပိုပါပဲ။ မရောက်ဖူးတဲ့ လူမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါကြောင့် စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်လာတာပါ။"

"ဒီပြင်ဟာတွေ ထားပါဦး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက ဗမာလူမျိုးတွေ ဂုဏ်ယူရမယ့်အရေးပါ တွဲဖက်နေလို့ ခင်ဗျား ဒီစိတ်ထားရှိရင် မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းဖို့ မသင့်ဘူးလားဗျာ"

"ကျွန်တော်လည်း မြင်ပါတယ်။ လူမျိုးခြားတွေက တို့ ပြည်တို့ မြေနဲ့ အော်တာလည်း မကြောက်၊ သူတို့ ဆဲတာလည်း မနာဘူး၊ အခုလို သူတို့နဲ့ စီးပွားချင်းပြိုင်မယ့် လူတွေကိုသာ မျက်လုံးပြူး ကြည့်ကြတာပဲ။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဒီအလုပ် အစုမကွဲအောင်တော့ လုပ်ရမှာ ပေါ့ဗျာ"

"ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားအရဆိုရင် ခင်ဗျားညီက အယုံသွင်းပြီး ကိုးရီးကားရား လုပ်မှာ လည်း စိုးရိမ်ရသေးတယ်"

"ဟာ . . . ကျွန်တော့်ကို ဘာညာလို့ ရမလဲဗျာ၊ သင်းအသက်တိုမှာ ပေါ့"

"ကဲ . . . အချိန်လည်း အတော်ကြာပြီ၊ ပြန်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြန်ပေးဦးတော့" ဟု ဆိုသဖြင့် ကိုလှဝင်းသည် နေရာမှ ထကာ ကားပေါ်သို့တက်ပြီးလျှင် ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ဒေါက်တာကျော်

ထွေးလည်း ဆေးဝယ်လာသူအချို့နှင့် ရောဂါသည် အချို့ကို
ကိုယ်တိုင်ပြောဆို ကြည့်ရှုပြီးလျှင် လူအနည်းငယ် ရှင်းသည် နှင့်တစ်ပြိုင်
နက် ယခင်စာအုပ်ကြီးကို ကောက်ယူဖတ်ရှုနေလေ၏။

အခန်း (၂)

ဒေါက်တာကျော်ထွေးကား ထိုနေ့ညနေ ၄ နာရီခွဲလျှင် မှာ နေကျအတိုင်း ဆိုင်စောင့်ဒရဝမ်အား သော့ခလောက်များ သေသေချာချာပိတ်ရန် မှာ ကြားခဲ့ပြီးနောက် ဆလွန်းကားပြာကလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ လတ္တာလမ်းသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ဒေါက်တာဦးကန်ချွန်သည် ခနောင်တိုဆန်စက်ကြီးမှ ၄ နာရီခန့်တွင် ပြန်လည် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ သားကြီးကို စောင့်စားနေ ၏။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဣန္ဒြေကြီးသောသားကို ကြောက်ရွံ့နေကြသူများ ဖြစ်၏။ ကျော်ထွေးသည် တိုက်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကားကိုရပ်ထားပြီးလျှင် ၄က်ကြီးဝန်ပိုခြေလှမ်းဖြင့် တိုက်ထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။ တစ်စုံတစ်ရာပြောမည်ကြံထားသော ဦးကန်ချွန်သည် ပါးစပ်တပြင်ပြင်နှင့် နေရာ ကျော်ထွေးသည် သူ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ မကြာမီပင် ရှုပ်လက်တို၊ ဘောင်းဘီနက်အတိုနှင့် ရက်ကက်တစ်ချောင်းကိုင်ကာ အပြင်သို့ ထွက်၊ ကားပေါ်တက်ပြီးလျှင် မောင်းနှင်ထွက်သွားမှ ဦးကန်ချွန် သက်ပြင်းရှူလေ၏။

သားကြီးကား မိတ်ဆွေများ ခြံထဲသို့ တင်းနစ်သွားကစားလေ့ရှိ၏။ မသွားခင်ကလေးတွင် စကားအနည်းငယ် ပြောလိုသော်လည်း သားကြီးကို မဟန့်တားဝံ့သဖြင့် ကြည့်နေလိုက်ရပြီးမှ ဇနီးသည် ဒေါ်ဇေသွယ်အား

...

"ဟေ့ . . မဇရဲ့ ၊ ငါ ဒီကောင်ကို ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါ

ဘူးကွယ်" ဟု ညည်းညူပြောဆို လိုက်လေ၏။

ရှမ်းဖက်လိပ်အကြီးစားကို မေးငေါ့ရှုဖွယ်နေသော အသက် ၅၀ နီးပါး မိန်းမကြီးသည် ခင်ပွန်းသည် ရှိရာသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း။

"ကိုယ့်သားတော့ သိပ်ခက်တာပဲ၊ သင်္ကန်းဝတ်မလားလို့ တီးခေါက်ကြည့်တော့ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူ အေးအေးနေချင်တာပဲတဲ့ "

"တို့ အလုပ်က သိပ်အရေးကြီးနေတာကွ၊ ကိစ္စမြန်မြန်ပြီးမှ စိတ်ချရမှာ မစသွယ်ရဲ့ " ထိုအတွင်း အစေခံတစ်ဦး တယ်လီဖုန်းဆက်နေကြောင်း ပြောလာသဖြင့် ဦးကန်ချွန်သည် နေရာမှ ထ၍ သွားရလေ၏။

ညနေ ၆ နာရီခွဲတွင် ကား သားကြီးလူချော ကျော်ထွေးသည် ရက်ကက်ကို ချိုင်းညှပ်ကာ ပြန်၍ ရောက်ရှိလာ၏။ ၆ နာရီခွဲတိတိတွင် ရေချိုးခန်း၌ ရေနွေးနှင့် ရေအေး အသင့်စပ်ပြီး ရှိရမည်ဟု အမိန့်နာခံရသော အစေခံတစ်ဦးသည် "ဆရာ အသင့်ရှိပါပြီ" ဟု အစီရင်ခံလာရလေ၏။ ဦးကန်ချွန်ကား သားကိုလှမ်းကြည့်၏။ ပါးစပ်တွင် ခဲထားသော ကရိုင်းယာဆေးတံကြီးကို ညှာလက်ဖြင့် ဖြုတ်ယူကာ တံတွေးများကို ခါ လိုက်လေ၏။ ထူထပ်သော၊ ရှည်လျားသော နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးသည် လှုပ်၍ လှုပ်၍ နေ၏။ မကြာမီ သားကြီးသည် ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အသင့်ပြင်ထားသော ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် သွားပြန်လေ၏။

အဘိုးကြီးသည် ရှုံ့တွသော သားရေအိတ်ကြီးထဲမှ ဆေးတစ်အိုးကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ဘယ်လက်ဝါးတွင် ထည့်ကာ ညှာလက်ဖြင့်ခြေလျက် ဆေးတံထဲသို့ ထည့်လေ၏။ မီးခြစ်ကို ရှဲခနဲမြည်အောင် ခြစ်လိုက်ပြီး အခိုးတလူလူနှင့် ၃ - ၄ ခါ ဖွာပြီးနောက် နဖူးရေများ တွန့်အောင် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ထမင်းစားခန်းဆီသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လေ၏။ သားကြီးလူ

ချောကား နာရီဝက်ကြာမှ ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်လာ၏။ ဖလန်နယ် ချောကလက်ရောင် အကွက်ကျဲ့ လုံချည်ကွင်းစည်း၍ မီးခိုးရောင်ဂျာကင်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ စားပွဲတစ်ခုပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်သေတ္တာကြီးထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကိုယူပြီးလျှင် မီးညှိရှူဖွာကာ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ထိုင်လေ၏။ နေ့ခင်းက ဆေးဆိုင်တွင် ကြည့်သော စာအုပ်ကြီးသည် စားပွဲငယ်ပေါ်မှ သူ့အား စောင့်စားနေဟန်တူ၏။ အဘိုးကြီးလည်း အရဲစွန့်ကာ ...

"ကျော်ထွေး လူကလေးရေ" ဟု လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်၏။ အသက် ၂၈ နှစ်အရွယ်သည် လူကလေး မဟုတ်သော်လည်း မိဘတို့ မည်သည် ငယ်စဉ်က အသုံးအနှုန်းကို မပျောက်နိုင်သေး။ ယုယကြင်နာစွာ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။ ကျော်ထွေးသည် ကုလားထိုင်မှ ၅ ပေ၊ ၁၀ လက်မမြင့်သော ခန္ဓာကိုယ်အလျားကို ဆန့်၍ ထလိုက်ကာ ဖခင်ကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိ လာလေ၏။ ဦးကန်ချွန်မှာ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး လှုပ်ကာ လှုပ်ကာ သားဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီးမှ ...။

"မင်း ညီတော်မောင် ခုထက်ထိ ပြန်မလာသေးဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမပေးဦးမှ ပေါ့ကွဲ့။ ဖေဖေတော့ ဒီအကောင် ကန်ထုတ်ချင်လှပြီ"

အဘိုးကြီးသည် ထိုစကားကို ပြောလိုရင်းမဟုတ်။ သားကြီးအား မယားယူရေးကိစ္စကို ပြောလိုခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တိုက်ရိုက်ချက်ချင်း မပြောဝံ့သဖြင့် သားငယ်ကို ကြိမ်းဝါးရာက စလိုက်၏။ အမယ်ကြီးမှာ သားအဖနှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နီးနှောပါစေဟု တိုက်အပေါ်ထပ် တက်ပြီး ဘုရားရှိခိုးနေလေ၏။

"ဒီလောက်လည်တာတော့ လည်ပါစေလား ဖေဖေရဲ့ ၊

တဖြည်းဖြည်းတော့ ဖျောင်းဖျာယူရမှာပဲ။ ငယ်တဲ့ အရွယ် မဟုတ်တော့ ကြမ်းရမှာလည်း အခက်သား။"

"ဒါထက် သားရယ်၊ မောင်ဘသွယ်ကလည်း ပူဆာလှပြီ။ ဖေဖေတော့ အတော့်ကို အားနာနေပြီကွဲ့။ သူ့သမီးတာဝန်တော့ ခံနိုင်ကြတယ်တဲ့။"

"ဖေဖေ အားနာလောက်အောင် ကျွန်တော်က သူ့သမီးကို ဘာမှ မစရပါပဲလား။"

"စတယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ လူကလေးရယ်၊ သမီးကညာ ရွယ်ရောက်လာ အခါမလင့်စေနှင့်တဲ့ ။ လင့်၍ ဘာသာ နေခဲ့ပါ။ များစွာ အမှားတွေ့တတ်ညားတဲ့ ။ ဒီတော့ သူ့သမီးကလေး အသက် ၁၈ နှစ်ဆိုတော့ စိုးရိမ်ရမှာပဲ။ သားလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ့သမီးကို သဘောမတူနိုင်ဘူးတဲ့ ဘွဲ့။"

"အနို့ ... ကျွန်တော် မယားမလိုချင်ပါဘူးဆိုတာ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှလဲ ဖေဖေ"

"ဖေဖေလည်း သားလိုပဲ ငယ်ငယ်က ဆရာဝန်လုပ်တာပါပဲကွယ်။ သားလည်း အခု အယူသီးနေတုန်းမို့ပါ။ နောက်တော့ အရေလည်လာမှ ပေါ့။"

အဘိုးကြီးသည် အတွေ့ မရှိသေးလို့ ဟု ပြောဆိုလိုသော်လည်း တိုက်ရိုက်မပြောသာသဖြင့် သွယ်ဝိုက်ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်လေ၏။ မိန်းမတွေ၏ မကောင်းတာ တွေ့မြင်လာလို့ တရားကျသလို ရှိသော်လည်း ဖောဋ္ဌပူအာရုံနှင့် ခံစားခွင့်ကြုံလျှင် တစ်မျိုးဖြစ်ရမည်ဟု ဆိုလိုရိပ်ကို နားလည်သော သားပညာရှိကြီးက ...

"မယားယူ၊ ကလေးမွေးဆိုတဲ့ အလုပ်ဟာ အတော်စိတ်ရှုပ်ပြီး ဒုက္ခများ တဲ့ အလုပ်ပဲ ဖေဖေရဲ့ ။ မိန်းမဆိုတာ ပျိုကတည်း ရွံစရာဖြစ် လာတာ၊ လင်သားရ၊ သားသမီးတွေမွေးမှ ဖြင့် အေးရမယ့်အချက် တစ် ကွက်မှ မမြင်ဘူး။ သူတို့ ရွံလို့ ပစ်သွားလည်း မကောင်း၊ ပေါင်းရင်လည်း အခက်။ ဘယ်ဘက်ကမှ သက်သာတာ မဟုတ်ဘူး "

အဘိုးကြီးသည် သူ၏ ဘူတာကြီးဗိုလ်ကေကို တဖြီးဖြီးမြည်အောင် ကုတ်၍ နေရာ နှုတ်ခမ်းမွေးသည် ဦးခေါင်းနှင့်အတူရော၍ လှုပ်နေလေ ၏။

"ပြီးတော့ . . . ဖေဖေ ပြောပေါင်းလည်း များ လှပြီ၊ ဖေဖေ မျက်စိမှို တ်သွားရင် ဖေဖေတို့ အလုပ်အကိုင်ကြီး ပျက်စီးမသွားရအောင် အရေးကြီးတယ်ကွဲ့."

"လူကြီးတွေ မျက်စိမှို တ်သွားလို့ အလုပ်ကြီး ပျက်စီးသွားမှာ စိုးရင် သူလည်း လင်မယူစေနဲ့ ၊ ကျွန်တော်လည်း မယားမယူဘူး။ ဒီတော့ သူ က တစ်ဝက်၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုက တစ်ဝက် ဆက်လက် လုပ်ကိုင် နိုင်သားပဲ"

"ဒီလိုဆိုတော့ ဘယ်မှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဖြစ်ပါ့မလဲ သားရယ်၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ဖေဖေတို့ လည်း ပြောရတာ မောလှပြီ။ သားကြီး စဉ်းစားဖို့ အချိန် တောင်းပါတော့"

၃ နှစ် စဉ်းစားခွင့်ပေးပါ ဖေဖေ၊ ၃ နှစ်ကြာတဲ့ အခါ ဆုံးဖြတ်ပါရစေ ။ ဖေဖေလည်း ၃ နှစ်အတွင်း ဘာမှ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး ဟုတ်လား" ဟု ပြောဆိုကာ ကျော်ထွေးသည် နေရာမှ ထ၍ သွားလေရာ စကားဆက်ပြောလိုသော အဘိုးကြီးသည် ပါးစပ်လှုပ်မိလျက် မဆက်ဝံ့ သဖြင့် ငြိမ်၍ နေလိုက်ရလေ၏။ သားဖြစ်သူအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်

သောအခါ စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ ကပ်နေသဖြင့် အဝတ်လဲသော အခန်းထဲ သို့ ဝင်၍ သွားလေ၏။ မကြာမီပင် လောင်းကုတ်အင်္ကျီ ခေါင်းစွပ်ဦးထုပ်၊ ငွေခွေးစွပ်တုတ်ကောက်၊ ဗြဟ္မာ့ထနေသော သားရေရှူးဖိနပ်ကိုစီးကာ အဘိုးကြီးထွက်၍ လာလေ၏။ တိုက်ပေါ်တွင် စေ့၍ ထားသော သံခေါက်တံခါးကို အစေခံတစ်ယောက်အား ဆွဲဖြစေလျက် ဒေါက်ဒက် ဒေါက်ဒက်နှင့် မြောက်ဘက် ၃ တိုက်ခြား တိုက်တစ်တိုက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

"ဟေ့ . . . မောင်ဘသွယ်တို့ အိပ်ကြပလား၊ ဘာလုပ်နေကြသလဲ" ဟု ပြောပြောမေးမေး တိုက်ပေါက် ဒရပ်ဖွင့်သော နေရာမှ အထဲသို့ဝင်၍ သွားလေ၏။

"ဟော . . . အခုပဲပြောနေတုန်း ကိုကြီးချွန် ရောက်လာတော့တာပဲ"

ဖြူဖြူတုတ်တုတ် ယောင်တစ်စောင်းနှင့် မျက်လုံးကောင်းကောင်း ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးမရှိသော အသက် ၅၀ ကျော်ကလေးခန့် လူကြီးတစ်ယောက် ထိုင်ရာမှ ထကာ ဆီးကြိုလေ၏။ အသက် ၄၅ နှစ်ခန့် မိန်းမကြီးလည်း ပြီးရွှင်သော အမူအရာဖြင့် အဘိုးကြီးအား ကြည့်နေလေ၏။

"ဟဲ့ . . . မြကော အိပ်ပလား၊ ဘာလုပ်နေသလဲ"

"ရှင် . . . မအိပ်သေးပါဘူး ဘာကြီးရဲ့ ၊ မြ စာကြည့်နေတယ်"

ခင်မေမြသည် ခပ်ဝေးဝေးမှ သာယာသော အသံကလေးဖြင့် လှမ်း၍ ပြော လိုက်လေ၏။ အဘိုးကြီးသည် ပြောစရာစကားများကို ခင်မေမြရှေ့တွင် မပြောလိုသဖြင့်။

"အေး . . . အေး ... ကြည့်နေတော့၊ ဘာကြီးက အိပ်များ နေသလားလို့ " ဟု ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏။ ဦးဘသွယ်သည် ဆိုဖာတစ်ခုကို ဖုံးခါ၍ ပေးလေ၏။ အဘိုးကြီးလည်း လောင်းကုတ်အင်္ကျီအစကို သိမ်း

ကာထိုင်ရင်း လေသံဖြင့် ...။

"ဘယ့်နှယ်လဲ မယ်မြိုင်၊ ဒီကနေ့ တီးခေါက်ကြည့်တာ ဟန်ရဲ့ လား"

"မဟန်သေးဘူး ကိုကြီးချွန်ရဲ့၊ ငြင်းနေတာပဲ"

ဒေါ်တင်မြိုင်သည် သမီးနှင့် နှီးနှောပုံများကို အကျယ်ချဲ့ ပြန်လှန် ပြောဆိုလေ၏။

"အေး . . . ငါ့ကောင်ကလည်း ဒီလိုပဲကွဲ့၊ နောက်ဆုံးတော့ ၃ နှစ် အချိန်တောင်းတယ်"

"ဟာ . . . ၃ နှစ်တောင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုကြီးချွန်ရဲ့၊ မြန်မြန်ပြီးမှ ဟန်ကျမယ်"

"အေးလကွာ . . . ငါလည်း သိပါတယ်၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကြံရမှာ ပေါ့။ မောင်လှဝင်း ပြောပြလို့ သူ့သဘောကို သိပါပြီ။ ဒီအကောင်က ကျောင်းသားဘဝတည်းက ရည်းစားထားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဆေးပညာသင်တော့ ငါ့နှမလည်း ရှိရဲ့ ပြောရဦးမယ်။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ခန္ဓာပဉ္စက အကုန်မြင်၊ အရှုံ့ကြီးရှုံ့နေတော့တာပဲ။ မောင်လှဝင်းနဲ့ တွေ့တော့ သတိပဋ္ဌာန် ပါဠိတော်တွေ အနက်ပြန်ထားတာ ဖတ်လို့ တဲ့ "

"ကိုကြီးချွန် ဆေးပညာသင်တုန်းက ဒီလိုပဲလား"

"အို . . . ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဆေးပညာမသင်ခင်က သူနဲ့ လက်ထပ်သွားရတဲ့ ဟာ"

"တယ် . . . ငါ့လခွီး၊ မင်းလည်း သိသားနဲ့ ဟာ"

ဦးဘသွယ်သည် စကားပြန်မပြောဘဲ ဟားတိုက် ရယ်မောနေလေ၏ ။ အဘိုးကြီးကား မီးသေနေသော ဆေးတံကို မီးခြစ်ရှူဖွာ အခိုးထုတ်လို

က်ပြီး

"နေပါဦးကွ၊ တို့ ဒီလိုနေလို့ မပြီးသေးဘူး၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်ဦးမှ ပဲ။ အရေးကြီးတာက သူတို့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး လက်ပွန်းတတီးနေကြရင် အလိုလို ခင်မင် သွားကြမှာ ပါပဲ။ အခုတော့ တစ်ယောက်က ဘုပြော၊ တစ်ယောက်က ဘောက်နဲ့နဲ့ ကမ္ဘာ့ရန်ကျနေတော့တာပဲ"

"ကျွန်တော်လည်း ဒါတွေစဉ်းစားမိပါတယ် အစ်ကိုကြီးချွန်ရယ်။ မြများ နေမကောင်းရင် မောင်ထွေးအကုခိုင်း၊ ဒီလိုနဲ့ ရင်းနှီးမှာ ပဲလို့ ။ မြကလည်း မာလိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း၊ စားကောင်း၊ အိပ်ကောင်း၊ ဒင်ဒင်သံမြည် နေတာပဲ"

"ကျော်အေးလို လူခရာနဲ့ ဆိုရင်လည်း ဟန်အကျသား၊ ခွေးမသားက မိုက်လိုက်တာတူးလို့ ။ ငါ့သမီးနဲ့ တော့ လုံးလုံး သဘောမတူပါဘူးကွာ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ . . . ကိုကြီးချွန်ရယ်။ ဒီအကောင် လူကောင်းသူကောင်း ဖြစ်ပါစေလို့ တောင် အောက်မေ့မိတယ်"

ဒေါ်တင်မြိုင်သည် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဝင်စွက်ပြောဆိုနေလေ၏ ။ အဘိုးကြီးကား ဆေးတံခဲကာ ခေါင်းကြီးယမ်းယမ်းနေ၏။ ထိုသို့ နေရာကား . . .

"အရောင်းအဝယ်ကတစ်ဖက်၊ သင်းတို့ ကိစ္စကတစ်ဖက် ငါတော့ စိတ်ပျက်လှပါပြီ။ သူ့ကိုလည်း တင်းတင်းမာမာ မပြောဝံ့ဘူးကွ"

"ဟုတ်တယ် ကိုကြီးချွန်ရဲ့ ၊ မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ရိုသေနိုင်မှ တော်ရုံကျတာကလား . . .ဟဲ . . .ဟဲ"

"အို . . . မင်းကလည်း ငါ့လခွီး ... လှောင်နေပြန်ပါပြီ။ သူ့မျက်နှာ

ကြည့်ပါလား၊ ကဲလေ . . စမ်းကြစို့။ မင်းကလည်း မင်းသမီး အတင်းတွန်း၊ ငါကလည်း ငါ့သားအတင်းပြော"

"လုပ်လေ . . . စိမ် လိုက်လေ၊ ဒါမျိုးကျတော့ ဘသွယ်က ကြမ်းလိုက်မှာ ပေါ့"

"မဖြစ်သေးပါဘူးလကွာ၊ မင်းက မင်းသမီးကို ကိုင်ပေါက်နိုင်တယ်။ ငါကတော့ သူ့ကိုကြမ်းရင် ငါ တလိမ့်ခေါက်ကွေး နေမှာ ကွ၊ နေပါဦးကွာ။ ငါ မြကို မေးကြည့်စမ်း ပါဦးမယ်။ ငါ့တော့ အချစ်သားပဲဟာ"

"မြရေ . . . သမီးရေ၊ ခဏလာပါဦးကွဲ့."

အဘိုးကြီးသည် စကားတစ်ဆက်တည်း ပြောကာ လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။ သမီးရယ်၊ မြရယ်နှင့် နှုတ်ချိုသော အဘိုးကြီးအား ခင်မေမြသည် ဘဘကြီးဟု ခေါ်ကာ မိဘသဖွယ် ချစ်ခင်၍ နေ၏။

"ရှင် . . . ဘဘကြီး၊ ဟုတ်ကဲ့" ဟု ထူးသံကြားရပြီးနောက် သက္ကလတ် ကွက်စိပ်လုံကွင်း၊ ရင်ကွဲအစိမ်းရောင် ကုတ်ဆွယ်တာ ထပ်ဝတ်ကာ ဆံပင် နောက်တွဲထုံးထားသော ခင်မေမြသည် ထွက်ပေါ်၍ လာလေ၏။ မလှမ်းမကမ်းရှိ ဆိုဖာတစ်ခုတွင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ကလေးထိုင်ကာ အဘိုးကြီးအား တစ်လှည့် မိဘနှစ်ဦးအား တစ်လှည့် ကြည့်ရှုနေ၏။

"သမီး . . . ဘဘကြီးရော၊ ကြီးကြီးရော ချစ်တယ် မဟုတ်လားကွဲ့၊ ဘဘကြီးတို့ ကလည်း ညည်းကို သမီးအရင်းလို ခင်နေကြတာ သိတယ် မဟုတ်လား"

"ချစ်သားပဲ၊ ဘဘကြီးတို့ က ချစ်ကြတာလည်း သိသားပဲ"

"ဒါဖြင့်ရင် . . . ဘဘကြီးတို့ အိမ် အမြဲ လိုက်မနေနိုင်ဘူးလား သမီး"

ရယ်"

"နေနိုင်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ လည်း အိမ်မှုကိစ္စကို ကျွန်မပဲ ကူညီ လုပ်နေရလို့ ပေါ့။ နေချင်လားပဲ ဘာဘကြီးရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဘကြီး သားနှစ်ယောက်သာ မရှိဘူးဆိုရင် မြ . . . အခုလိုက်ပြီး နေမှာ ပေါ့"

"ကြည့်စမ်း သမီးရဲ့ ၊ အခု ဘာဘကြီးတို့ အလုပ်ဟာ ညည်းဖေဖေက ၁၀ သိန်း၊ ဘာဘကြီးက ၁၀ သိန်း စုစပ်လုပ်ထားတာ အသက်အတိုင်း နေကြရရင် ဘာဘကြီး အရင်သေမယ်၊ နောက် ညည်းဖေဖေ သေမယ်။ ဒီတော့ ဘာဘကြီးတို့ မသေခင်အတွင်း တလုံးတစည်းတည်း ဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူးလား"

"ဘာဘကြီးတို့ စိုးရိမ်တာက ကုမ္ပဏီမပျက်ဖို့ ၊ ငွေတွေ အစုမခွဲဖို့ မဟုတ်လား။ ဒါတွေတော့ စိတ်ချ မပျက်စီးပါဘူး"

"ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ ဘာဘကြီးသားမို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး" စကားမဆုံးခင် ခင်မေမြသည် နှုတ်လျှာ သွက်လက်စွာနှင့် . . .

"အော် . . . လက်စသတ်တော့ မေမေခိုင်းတာ မစွန့်တော့လို့ ဘာဘကြီး ကိုယ်တိုင် သားတော်မောင်နဲ့ အောင်သွယ်နေတာကိုး . . ."

"အေး . . သမီးလည်း နားလည်သားပဲကွယ်၊ ဘာဘကြီး ချစ်ရင် နားထောင်ပါတော့လား"

"ဖေဖေ မေမေရော၊ ဘာဘကြီး ကြီးကြီးရော ချစ်လည်း ချစ်၊ ရိုလည်း ရိုသေပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဒီကိစ္စက မြကိုယ်ရေးမို့ ငြင်းဆန်နေတာပါ"

"ငြင်းဆန်လောက်အောင် ဒီအကောင်က ချို့ယွင်းနေရင် ဘာဘကြီးတို့ အဆိုးပေါ့"

"ရှာမှ ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါပဲ ဘာကြီး၊ တစ်နေ့မနက်ကပဲ
မေမေ့ကို ပြောဆိုပြီးပါပြီ။ မုန်းလည်း မမုန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်
သည် ရဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ စဉ်းစားလို့ မရအောင် ဖြစ်နေလို့ ပါ။ မြရဲ့
စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူမှ ယူမယ်လို့ လည်း အမြဲစိတ်ကူးထားလို့ ပါပဲ
"

"ဟို . . . သမီးရဲ့ ၊ ဒါမျိုးဆိုတာ ပေါင်းသင်းလာတော့လည်း
ချစ်လာကြတာပဲ"

ဒေါ်တင်မြိုင်သည် ဝင်၍ ပြောဆို လိုက်လေ၏။ ခင်မေမြသည် မိခင်
မျက်နှာကို ပြုံးချိုစွာ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် . . .

"မေမေပြောတာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာ ၊ အစကလည်း မချစ်၊ ပေါင်းသ
င်းတော့လည်း မချစ်ဘူးဆိုရင် မခက်ဘူးလား။ ဒီချစ်ရေးခင်ရေးဆိုတာ
စဉ်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး ။ လောကမှာ တစ်ဝမ်း
တစ်ခါး မပူမပင်ရ၊ စားသောက်နေထိုင်ဖို့ သာ အရေးကြီးတာ။ ဥပမာ
အခု မေမေတို့ ကျွန်မတို့ မှာ ဘယ်လောက် ချမ်းသာသလဲ၊ တစ်နေ့ ထမ
င်း အနပ်တစ်ထောင် စားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်နပ်သာ စားကြရတာပဲ။
အဝတ်အထည် တစ်ထောင် ထပ်ပြီး ဝတ်နိုင်တယ်။ နို့ပေမဲ့ အကောင်း
ဆုံး တစ်ထည်သာ ဝတ်ကြတာပဲ။ ဒီတော့ လောကမှာ ဘာလိုသလဲဆိုရ
င် ကိုယ်ချစ်ကိုရဖို့ ချောင်ချောင်ချိချိ စားသောက်နေထိုင်ဖို့ အရေးကြီး
တာပါပဲ"

ခင်မေမြ၏ စကားဆုံးလျှင် ဦးကန်ချွန်သည် နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး လှုပ်
ခါ သက်ပြင်းရှူ လိုက်လေ၏။ ဆေးတံတွင် အပေါ်ယံက ကပ်နေသော
ဆေးကြေးများကို မီးခြစ်ဆံနှင့် ထိုးချနေရာက . . .

"ဘက်တော့ အညီသား၊ တစ်ယောက်က ဘုန်းကြီးလောင်း၊ တစ်

ယောက်က မယ်သီလရှင်လောင်းပဲ။ ဟိုကလည်း သမီးလိုစိတ်ပဲ၊ ဘယ်
ကမ္ဘာမှာ ပွင့်မယ့် ဘုရားလောင်းလည်း မသိဘူး။ ကာမစ္ဆန္ဒနိဝရဏတွေ၊
အဝိဇ္ဇာတဏှာတွေ၊ သွေးပြည်စိုရွဲ့၊ ညိုမည်း အပုပ်ကောင်တွေဟာ ငါ
တော့ စိတ်ရှုပ်တာပါပဲ။ ကဲ . . . ကဲ . . . ညည်းလည်း မယ်သီလရှင်သာ
လုပ်၊ ဒါက အေးတယ်။ ဟိုကောင်လည်း သင်္ကန်းမြန်မြန်ဆီး ပေးလိုက်
မှ ပဲ အေးတယ်။ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းလည်း ဘင်္ဂလားအော်ထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ရုံပဲ
။ ငါ့လခွီး . . . စိတ်တိုလာရော"

အဘိုးကြီးသည် နဖူးရေများ တွန့်လာအောင်
မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီးမှ ဆေးတံကို ဆေးထည့်၍ မီးခြစ်ဆံခြစ်ကာ
မီးညှိလေ၏။ မီးခြစ်ဆံ တစ်ဆံ ကန်လုနီးနီး မီးမစွဲသေး၍ ကတ်ကတ်
သတ်သတ်ထိုင်ကာ ရှူဖွာနေရာ မီးခိုးကို ဂရုစိုက်စဉ် လက်ကို မီးခြစ်ဆံ
မီးက လောင်သဖြင့် ရုတ်တရက် ဆေးတံရောပစ်ချမိကာ . . .

"ဟယ် . . ငါလခွီး ပူ လိုက်လေ" ဟု အော်ပြန်လေ၏။ အားလုံး မြဲ၍
ရယ်နေကြရာ ဒေါ်တင်မြိုင်သည် ဆေးတံကြီးကို ကောက်ယူပြီး
အဘိုးကြီးအား ပေး လိုက်လေ၏။

အဘိုးကြီးသည် ဆေးတံကို လှမ်းယူကာ မီးမညှိသေးဘဲ။

"ညည်းဟာ ... ဘာကြီးလည်း မချစ်ဘူး၊ ညည်းဖေဖေ
မေမေလည်း ချစ်တာမဟုတ်၊ မချစ်လို့ လူကြီးတွေစကား ပယ်နေတာ
ပေါ့"

အဘိုးကြီးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ငိုသံပါလာ၏။ မျက်လုံးအိမ်သည်
မျက်ရည်ဖြင့် ပြည့်၍ လာလေ၏။ မိန်းမသားဖြစ်သော ဒေါ်တင်မြိုင်သ
ည် အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်ဝဲ၍ လာလေ
၏။ အားလုံး ဓာတ်ကူးသွားကာ ခင်မေမြဲသည် ငိုသံပါကလေးနှင့် . . .

"ချစ်ပါတယ် ဘာကြီးရဲ့ ၊ ချစ်ပေမဲ့ မြပြောသလိုမို့ပါ။ ဘာကြီးက ဒီလိုပြောတော့ မြ စိတ်မကောင်းတော့ဘူး" ဟု ခင်မေမြသည် ကြာလျှင် အခြေပျက်မည် စိုးသောကြောင့် ခေါင်းအောက်သို့ ချနေလေ၏။ တစ်ဖန် မျက်ရည်များကို သိမ်းပြီးနောက် . . .

"ဘာကြီးသားက ကမ္ဘာမှာ လူဆိုတာ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ် ထင်တာ။ မြကလည်း တစ်ခုခု အဆိုခံထားရရင် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ သူရိယမဂ္ဂဇင်း အဖုံးလှတာနဲ့ ကြီးကြီးဆီ ပြောယူသွားတယ်၊ နှစ်ရက်လောက် ကြာတော့ ပြန်ပေးတာပါပဲ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကိုင်ကြည့်တုန်း အဖုံး စုတ်သွားတာ စည်းကမ်းမရှိဘူး၊ ကလနားမရှိဘူးနဲ့ သူဆိုတာ ရှက်ရှက်နဲ့ မြ ထွက်လာတော့ တံခါးနားလည်း ကျရော ပျံလွှားမလေး ရှုပ်လိုက်တာတဲ့ "

"တစ်နေ့တော့လည်း ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းရယ်၊ ဝီးကလီးအစ်လစ်စထရေ့ တက်ရယ် ကြည့်ချင်လို့ သူ့အခန်းထဲဝင်မိတာ။ ဒီလိုမပြောမဆိုနဲ့ အခန်းထဲ မဝင်ရဘူး၊ စာအုပ် ယူမသွားရဘူးနဲ့ ကြိမ်းလိုက်သေးတယ်။ တစ်ခါလား ဒီကောင်မလေး ပြုပြင်ဖို့ အများကြီး လိုပါသေးတယ်နဲ့ "

"ဟဲ့ . . . သမီးရဲ့ ၊ ဒါက သမီး ၁၅ နှစ်၊ ၁၆ နှစ်တုန်းက ကိစ္စတွေပါ။ ခုနေအခါမှာ အလကား ဒီလိုစိတ်ထား ရှိပါ့မလား"

ဒေါ်တင်မြိုင်သည် သမက်လောင်းဘက်က ကူညီပြောဆိုလေ၏။ ဦးဘသွယ်ကား အဘိုးကြီးမျက်နှာကို ကြည့်ကာ ပြုံး၍ နေ၏။ အဘိုးကြီးသည် မျက်ရည်ချက်ချင်း ခြောက်ပြီးလျှင် ဆေးတံကို မီးညှိရှူနေ၏။ ခင်မေမြသည် စကားကြော အမျှင်မပြတ်သေးဘဲ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးဖြင့် .

..

"ဒါကြောင့် မြဟာ အသက် ၁၇ နှစ်ကတည်းက ခေါ်ပြော မေးထူး

နေခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသုံးအနှုန်း မရိုင်းပါဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံးကိုပဲ ကိုကိုထွေး၊ ကိုကိုအေးနဲ့ ခေါ်တာပါပဲ။ တစ်ခါ တော့ ဝှမ်းနည်းနည်းလိုချင်လို့ ကိုကိုထွေး ဝှမ်းစရှိရင် နည်းနည်းပေးပါဆိုတော့ ဒါအိမ်၊ ဆေးဆိုင် မဟုတ်ဘူး ၊ မရနိုင်ဘူးတဲ့ ။ တကယ်ဆိုရင် ဒီမှာ မရှိဘူး မြရဲ့ ၊ ဆေးဆိုင်မှာ ကိုကို အခုယူခဲ့မယ်ဆို မပြီးလား။ နောက်တစ်ခါလည်း မြခြေမျက်စိနားက အနာကလေး မဖြစ်စလောက် ဖန်ဆေးချင်လို့ ပေါ်တက်ဆီယံပါမဂ်နိတ် နည်းနည်း သွားတောင်းတယ်။ တောင်နားမလည် မြောက်နားမလည်နဲ့ သောက်ရမ်းလုပ်မနေနဲ့ တဲ့ ။ ဒါလောက် အပြောဆိုတာ"

အဘိုးကြီးသည် ပါးစပ်တွင် တပ်ထားသော ဆေးတံကြီးကို ဖြုတ်ထုတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးလှုပ်ကာ လှုပ်ကာဖြင့် ...

"ဒါကတော့ သူ့ညှဉ်ပဲသမီးရဲ့ ၊ လူဖြောင့်စိတ်တို လူချိုစိတ်ကောက် တဲ့ ။ ဝမ်းတွင်းက ဖြောင့်တဲ့ လူဟာ အပြောဒီလိုပဲ။ သူနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ လူတွေလည်း သူမထင်ရင် ဒီလိုပြောတာပဲ။ တစ်ခါက မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ထက် ၅ မိနစ် နောက်ကျရပါ့ မလားဆိုပြီး ရစရာ မရှိအောင် ဆိုပစ်တာပဲ။ လူတစ်ယောက်က ငွေလာချေးရင် မချေးချင်ဘူး ပြောချင်တဲ့ လူကျရင် တဲ့ တိုးပြောလိုက်တာပဲ။ သူများ လို မလွယ်သေးလို့ ၊ ဘာဖြစ်လို့ နဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ သမီးတော့ သူ့အားကြီးချီးမွမ်းသားပဲ။ မိန်းမကလေးဆိုတာ ဗမာထဲက အရပ် ၅ ပေပြည့်တာ ရှားတယ်။ သမီးမှာ ၅ ပေက လက်မလောက် စွန်းသေးတယ်။ တောင့်တောင့်တင်းတင်း စိုစိုပြည်ပြည်နဲ့ ။ တစ်နေ့က သမီး ကားနဲ့ သိမ်ကြီးဈေး သွားတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်တော်ချော တိုက်ထဲက မျက်စိတစ်ဆုံး ချောင်းကြည့်နေသေးတယ်"

နောက်စကားများမှာ အဘိုးကြီး လုပ်ဇာတ်ခင်း၍ ပြောခြင်းမျှ ဖြစ်၏။ ခင်မေမြစိတ်၌ ကား ထိုသို့ပြောခြင်းဖြင့် အကြောင်းမထူး၊ ပိုမိုအကဲ ကိုင်လိုက် မည်ဟူသော အတွင်းသဘောရှိဟန် တူ၏။

"ဒါထက် မောင်ဘသွယ်ရေ၊ ကနေ့ စက်မှာ ပြုတ်ဆန်ဘက်က လူလို နေတယ်ဆိုလို့ ကူလီ ၂၀ ခန့်တိုးဖို့ ခုနပဲ ဖုန်းနဲ့ မေးလို့ ပြန်ပြောလိုက် ရသေးတယ်"

"ကောင်းပါတယ်၊ လူနိုင်မှ ဟန်ကျတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ကုလားတိုက်က ဆန်ဈေး နှစ်ကျပ်လောက် မြင့်ပေးလို့ အဟုတ်မှတ်ပြီး ဝယ်မိတော့မလို့ ။ လက်စသတ်တော့ ဈေးကစားတာကိုး။ ဝယ်မိရင် တစ်ထိုင်တည်း ၃ - ၄ သောင်း အပြုတ်ပဲ"

"အစ်ကိုကြီးက ဒါတွေခံပြင်းတာ၊ ဗမာတွေ အရောင်းအဝယ် ပါးရည်နပ်ရည် မရှိဘူးဆိုတာ ခံပြင်းလွန်းလို့ ခုနေအခါကစပြီး သားနဲ့ သမီး အရောင်းအဝယ်ဘက် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လုပ်လိုက်ရ အစ်ကိုကြီးတို့ အရွယ်ကျရင် ဗမာပြည်မကဘူး ကမ္ဘာတောင် တစောင်းတင်နိုင်ရဲ့ ။ အေး ... စကားတော့ ကောင်းရဲ့ ၊ ပြန်လိုက်ဦးမယ်"

"ပြန်ပေဦး . . . ကိုကြီးချွန် သားတော်မောင်က လည်လွန်းလှချည်လားလို့ မာန်နေပါဦးမယ်"

"မင်းကလည်း ငါ့လခွီး . . . လောင်နိုင်ရန်ကော" ဟု ကြိမ်းဝါးပြီး အဘိုးကြီးသည် နေရာမှ ထလေ၏။ ခင်မေမြသည် တစ်နေရာတွင် ချိတ်ထားသော အဘိုးကြီး၏ တုတ်ကောက်ကြီးကို ဖြုတ်ယူပေးလေ၏။

"သမီး . . . သမီး . . . သမီး . . . သမီး"

အဘိုးကြီးသည် နှုတ်ကခေါ်ဆိုရင်း သံခေါက်တံခါး ဟထားသော
နေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။
